

SVERIGE

N:o 2 1/2. 18 Febr. 1918

REDAKTÖR OCH ANSVARIG UTGIVARE:
HENNING VON MELSTED

Lösnummerpris 5 öre

Svenskt maktspråk och svenska vapen till det kämpande Finlands stöd!

Hur ringa politiskt inflytande en svensk än må ha, i dessa dagar känner han sig icke kunna tåga. Han kväves av en bitter, smärtsamt stark förnimmelse att det rika och stora värde han haft i sin hand, föspillts! Han har alltid haft i sin tanke, att det var med stolthet han nämnde sig svensk. Vem kan efter dessa två olyckans och skammens veckor nämna sig svensk utan att därtill föga en ursäkt, emedan Sverige lämnade Finland åt dess öde och nöjde sig med att åse skräckväldet! Denna ursäkt måste forma sig till en anklagelse mot det politiska massregemente, som förlamade landets regering, kvävde rättssinnets stämma, ströp vredens, den rättfärdiga harmens rop och valde åt Sveriges folk att i egoistens vanhedrande tystnad avvakta, att blodet rann av det marterade finska folket.

Hur har det kunnat gå därhän, att en nation som vår varit mäktig endast av en verkligt stark och djup sinnesrörelse under dessa mänsklighetens fruktansvärda år, nämligen den som leder sitt ursprung ur en på ängslan grundad passivitet? Är rasens hjärte-lag anfrätt? Tron att svensken trots all sin fredskärlek, en gång om det gällde, skulle visa att han ej var en föraktlig motståndare, denna tro, som omfattats av det tsaristiska Ryssland under gångna decennier och som varit Sveriges skydd, var den blott en bluff? Var den blott resultatet av de segrar och det krigarerykte vårt folk vunnit under flydda sekel? Ha vi vansläktats?

Härtill må väl ännu kunna svaras nej! Men att en sådan fråga kan med skäl framställas, är dock beklagligt.

Sveriges hållning inför Finlands öde i dessa dagar utgör intet avsteg från våra historiska traditioner. När ryssen under medeltiden härjande inföll i Finland och bud kom om snar hjälp, för sent, först sedan byar och städer skövlats och inbyggarna drivits ut i skogarna och torterats på det ohyggligaste, kom ett svenskt fartyg, avsänt efter månader av tvekan och partistrider här hemma. Och hur gick det ej 1808, då finnarna kämpade sin hjältemodiga kamp för friheten? De ropade även då över havet till oss om undsättning mot övermakten. De svenska trupperna dröjde. De syntes ej till, och Oravais dag fullkomnade folkets öde för mer än ett sekel framåt. Och nu? Samma senfärdighet!!

Redan för tre veckor sedan visste telegrafan berättat, att de ryska soldaterna på Åland förberedde massaker bland öns värnlösa befolkning. Röster höjdes här hemma, fordrande att svensk hjälp omedelbart måtte sändas. Aländingarne skickade sin deputation med bön om hjälp. Dessa böner upprepades. Snar hjälp! Liksom ute på världshavet det i nöd stadda fartyget med sina tusentals människor ombord utsänder det sista nödropet: rädda våra själar! så ropades från Åland: Rädda, rädda oss!

Vad gjorde svenska regeringen? Förlade den några av våra örlogsmän som vakt inom synhåll

från ön? Lät den någon eskader postera vid horisonten? Låtsades den om att redan anblicken av svensk vapenmakt skulle vara tillfyllest för att avskräcka den ryska soldatesken från sina mörka planers förverkligande?

Nej, den nöjde sig med att lugna den svenska folkmeningen. Den accepterade med tacksamhet ryktet att alarmet var falskt och att ryssarna lämnat ön. Och sedan när den sagan befanns oriktig, undskyldde den sig med att det var förbundet med fara på grund av drivis och minor att uppehålla patrulltjänst i Ålands hav. Med ett ord, den prohibitiva makt, som ligger i en väpnad nations allvarliga och bistra uppträdande, förkastades som onyttig och tjänande till intet.

Vad låg bakom?

Ängslan!

Ängslan för de ryska vapnen! Åländingarna telegraferade dock gång på gång, att ryssarna icke voro farliga för dem som ägde vapen, ty de saknade disciplin och ledning och utgjordes blott av slödder. Vi fingo finna oss i detta förödmjukande övertalningsförsök. Varen inte oroliga, ropade de värnlösa till oss. Vi ha inga vapen, sade de, därför bli vi offer, men hade vi blott vapen liksom ni, så skulle det ryska slöddret icke bli gammalt på ön. Ni behöva icke en gång schasa åt dem. Blott ni visa eder vid synranden, är det nog!

Betänksamma röster här i landet svarade, att det i alla fall vore förbundet med risk. Vi kunde ju genom en sådan demonstration bli misstänkta för att vilja vinna politiska fördelar! Om vi hjälpte Åland att undgå skövlings, skulle det kunna se ut, som om vi genom inställsamhet ville komma åt ön för gott pris! Och dessutom skulle arbetarnas röda skaror i vårt land uttyda svensk patrulltjänst vid ön som ett väpnat inskrifande mot den finskryska arbetarklassen.

Som vi se: ängslan både utåt

och inåt!

Att undsättningsexpeditionen hann fram till Åland, innan Ekerö var plundrat och Mariehamns invånare redan fallit offer för blodbad, det är ren tur! Det minskar ej skammen, vår skam!

Och nu Finland!

Dessa illdåd, varom varje dags telegram hopar underrättelse på underrättelse, skulle de icke utlösa en gränslös vrede inom alla svenska bröst? Varje civiliserad människa på jorden, om hon eljest har förmågan att känna för andras olycka, måste väl uppröras i sitt innersta vid att läsa om vad som skett och alltjämt sker i vårt olyckliga broderland. Men nej! Tro ej det! Den svenska allmänheten tål kallt stål — i andras kroppar!

Vad hjälper det oss, som vilja att det skall vara en stolthet att tillhöra vårt folk, vad hjälper det oss, att det ges hundratusende svenska medborgare, vilka äro eniga i sin harm och enigt kräva handling, om ock en så anspråklös och självklar handling som att det medgives finnarnas skyddskåror och värnlösa att från oss köpa de vapen de behöva! Så söndrad står vår nation, att alla dessas naturligt mänskliga och brinnande önskingar intet förmå inför den slöa likgiltigheten eller den hatfulla skadeglädjen hos de stora arbetarmassorna, som, förblindade genom sina samhällsläror och sitt klasshat, tro sig se den sociala revolutionens blodiga plog gå fram i det röda skräckväldets fåra och intala sig att det är deras sak det gäller, när män och ynglingar styckas av bajonetterna, torteras av lustmördare, rånas och slaktas som oskäligen djur inför sina närmastes ögon, ja, rivs ur gravarna för att tjäna de bestialiska grymhetsinstinkterna till näring.

I sanning den fredskärlek, var-över Sveriges folk berömmar sig, är ingen kulturvinst, då den blott är det slappa hjärtats eller den

råa likgiltighetens sjukliga foster. Den idealitet, som bor på djupet av sann fredskärlek, den har hos sig intet av maklighet och likgiltighet. En fredskärlek, som stammar från kvinnornas tårkörtlar och ur en sentimental, överkultiverad blödighet hos männen, med den vill den sanna fredskärleken icke räkna någon frändskap. Sann fredskärlek kräver icke, att hjärtelaget dödas. Den vill fred, men vill ock medlet till att åvägabrinda fred, om ock detta medel är maktspråkets och det allvarligt menade hotets! *Vapen åt det kämpande finska folket till skydd mot huliganerna!*

Medling genom maktspråk av en svensk regering redo att i nödfall med vapenmakt inskrida till återupprättandet av rättsordningen i Finland!

Se där de två krav, som den genom våra ledande politicis brist på handlingskraft förödmjukade svenske patrioterna i dessa allvarliga tider kräver, ber, ja, bönfaller om för att få bevara sin ideella rikedom, medvetandet att med stolthet kunna bära det svenska namnet!

Må alla, som finna sig kunna instämma i ovan uttryckta synpunkter och önskemål, teckna sitt namn å den petition, vars frambärande till vår regering skall bliva en flammande protest inför samtid och eftervärld mot den skymf, som genom dess passiva hållning gent emot Finlands nöd tillfogats det svenska namnet och känslan av vad mänsklig plikt bjuder!

Henning von Melsted.

Blodstragedien i Finland

är utomordentligt lärorik för oss alla. Med fasaväckande tydlighet inskärper den inbördeskrigets nödvändighet under vissa abnorma förhållanden. Såvida ej allt vad lag, ordning och kultur skapat åt ett folk skall smulas sönder och trampas under fötterna av människo-djuret, revolutionens Caliban, så måste alla goda krafter resa sig till motvärn och slå ned med våld denna hydra, som skenheligt predikat fred, avvapning och broderskap, så länge det passade, men som väl kommen till makten genom våldsmedel visar sin rätta natur, en förtryckaranda, ett frossande i grymheter och övergrepp utan gräns.

Här har predikats den läran, att blott ett land vore avvapnat, så undgick det krigets olyckor. Hade Belgien, hette det, varit vapenlöst och ej satt sig till motvärn, hade det aldrig gått under. Även Finland har åberopats som exempel. Hur gick det till sist? Den vapenlösa, fredliga befolkningen blev ett lättfånget byte för det röda skräckväldet, och hänsynslöst sättande sig över givna ord och försäkningar

blandade sig Rysslands nya makthavare, som erkänt Finlands frihet, i den inre finska striden och understödde och understöder ännu när detta skrives med vapenmakt de förvildade band, som husera i Finland.

Hur fruktansvärda dessa huliganer, frigivna tukthusfångar, rödgardister och ryska soldathoppar än äro mot en obehäpnad civil befolkning, ha de dock visat sig vara mindervärdiga när de fått emot sig beväpnade finska borgargarden, ledda af verkliga militärer med taktisk förmåga. De vita ha under general Mannerheims skickliga, överlägsna ledning vunnit stora framgångar, och man må av hjärtat hoppas, att de rödas skräckvälde må brytas och lagbunden ordning återinföras i det så hårt prövade landet.

Den finska arbetarörelsens tvetydiga hållning bådär ej gott för landets framtid. Ha väl de röda mördarbanden blifvit tillintetgjorda eller avvapnade, får man väl hoppas, att den övervägande delen av den finska arbetarevärlden inser, att man måste återknyta de lag-

liga, parlamentariska banden och överge våldstaktiken såsom stridande mot all förkunnad demokrati.

Här i Sverige har olycksposterna från Finland, som i bjärta färger utmålat revolutionsbandens framfart, väckt en storm av förtrytelse och när en stor del av den högersocialistiska och hela den liberala pressen deltog i förkastelsesdomen över ogärningarna, vågade man till en början hoppas, att här skulle skapas en allmän opinion mot banditvåldet på andra sidan Östersjön. Men som vanligt passade folkförörarna på att avleda folkets avsky över våldsregimen i Finland och inrikta dess känslostämningar i en annan fåra. Naturligtvis var det aktivismen, som återigen stack upp huvudet, högern begagnade sig av konjunkturen för att söka i sista stund framkalla krig och det hela var ett led i "den modiga avslutningen vid Tysklands sida". De svenska arbetarna, som under annan ledning än den fariseiska, perfida och altigenom vidriga socialistiska, av sin naturliga rättskänsla skulle reagera mot försöken att likställa lojal arbetarrörelse med plundringar, mord och våldsregemente, kastas återigen av ledningen och en förgiftad press ut i det tankemörker, vari den varit försänkt under hela världskriget. Klubbar, arbetarekommuner och offentliga möten affischera genom sina resolutioner och uttalanden sin kompletta oförmåga att bedöma politiska förhållanden. Inga än så klara och bindande utredningar kunna övertyga dessa av sina ledare förvillade arbetare att vad som tilldrager sig i Finland ej är en kamp mellan herremakt och folkmakt utan att striden står mellan otyglad anarki och lagbunden ordning och parlamentarism i ordets bästa mening.

När en sådan gammal radikal som Ellen Key, driven av sin rättskänsla och sitt varma hjärta öppet träder fram och ger sin anslutning till petitionen till statsministern om transitering av vapen till Finland, då förklaras hon vara

illa underrättad och förd bakom ljuset, och den svenska bolsjeviken Fredrik Ström, som härom året var med om att lagerkransa den frejdade författarinnan, tillviftar henne nu i Folkets Dagblad Politiken för den 8 februari ett gråtmilt farväl. Hon har kantänka i sin ålders höst liksom så många andra fallit offer för nationalismens förvillelse, hon har "bytt plats i kampen vid barrikaderna, själv skurit av de strängar som med starka band bundit henne vid de röda färgerna, vid arbetarklassen, vid revolutionen, kanske också vid freden".

Nu kanske många kulturradikaler och salongssocialister omsider få ögonen öppna för hur beskaffade de ädla "partivännerna" äro, med vilka de delat ljuvt och lett under så många år. De ha med sin auktoritet stött och hjälpt de röda fram i världen, urskuldad dem och sökt tyda allt till det bästa under ständiga skärmytslingar med högern och de andra borgerliga. Så fort de våga en anmärkning mot det oerhörda som nu inträffat, äro de lysta i bann.

Det mest fruktansvärda för vårt lands framtid är, att folkets breda lager tyckas alldeles sakna politiskt omdöme och framsynthet. Man lever sitt efemära liv, glömsk av både forntid och framtid. Man fasar och bävar för att dras in i kriget, men man märker inte, att man genom sin eländiga feghet och sitt svikande av nationell värdighet alltmer glider ned till det föraktliga läge, där man blir en lekboll för främmande inflytelser. Skulle Finland gå under och bolsjeviker segra, så kunna vi bereda oss på både yttre och inre krig. Då finge vi med säkerhet över oss allt elände, som vi sökt undkomma och Lenins "godmodigt-sarkastiska" uttryck: "med småstaterna bli vi snart färdiga" skulle kunna bli en verklighet av den mest fasansfulla innebörd.

Därhän får det ej gå. Det tsaristiska Ryssland var vår farligaste fiende. Det bolsjevikkiska Ryssland är det ej mindre!